

ἀφροκυλῶ ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 52.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. κυλῶ.
Κινῶ τι ὅπερ κινούμενον ἀφρίζει: Γάργαρη ἀνάβρα ἀφροκυλάει τὰ ξάστερα νερά της.

ἀφρόκυμα τό, λόγ. πολλαχ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ κύμα.
Κῦμα ἀφρώδες.

ἀφροκυματίζω Πειρ. κ.ά.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. κυματίζω.
Ρηγνύονται, σπάζουν τὰ κύματά μου ἐπὶ τῆς ἀκτῆς καὶ παράγουν ἀφρόν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης: Ἀφροκυματίζει ἡ θάλασσα.

ἀφροκυματοῦσα ἐπίθ. θηλ. Πειρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀφροκυματίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα.

Ἐκείνη τῆς ὁποίας τὰ κύματα θραύονται ἐπὶ τῆς ἀκτῆς καὶ παράγουν ἀφρόν: Θάλασσα ἀφροκυματοῦσα.

ἀφρολέμονο τό, Λεξ. Αἰν.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ λεμόνι.
Εἶδος λεμονίου τοῦ ὁποίου ὁ φλοιὸς εἶναι παχὺς καὶ ἀπαλός. Συνών. ἀφρατολέμονο.

ἀφρολόγος ὁ, Πειρ. κ.ά.—Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀφρολόγος Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος. Τὸ ἀφρολόγος καὶ μεταγν. Ἰδ. Θησαυρ.

Κουτάλα τρυπητὴ διὰ τῆς ὁποίας ἀφαιρεῖται ὁ ἀφρός βράζοντος φαγητοῦ. Συνών. ξαφρολόγος.

ἀφρολογῶ ΓΒιζυην. Ἀτθίδ. αὐραι 178—Λεξ. Δημητρ. ἀφρολογῶ Πελοπν. (Μάν.) ἀβρολοῶ Κύπρ. ἀφρολογίζω Πειρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 247 κέξ.

Α) Κυριολ. 1) Ἀφαιρῶ τὸν ἀφρόν Πειρ. κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.: Ἀφρολογίζω τὸ φαῖ Πειρ. Συνών. ξαφρίζω.

2) Ἀναδίδω ἀφρόν πολὺν Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.): Ἐχόγλασεν πολ-λά τὸ ἀβρολοῦ τὸ ζουμίν. || Φρ. Ἀφρολοῦ τὸ ψουμίν (ἀφρίζει, ζυμοῦται πέραν τοῦ δέοντος). 3) Ἀφρίζω ἀπὸ τὸν θυμόν μου, ὀργίζομαι ΓΒιζυην. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τ' ἀκούν γριῆς καὶ ἀφρολογοῦν | καὶ νῆες καὶ σὲ ζηλεύουν.

Β) Μεταφ. 1) Ἐπιτηδεύω παρασύρω τινὰ εἰς τὸ νὰ μοῦ παρέχῃ διαρκῶς χρήματα ἢ δῶρα Λεξ. Δημητρ.: Δικηγόρος ποῦ ξέρε γὰ καλὰ ν' ἀφρολογᾷ τοὺς πελάτες του. Συνών. ἀρμέγω 4, ξαφρίζω, τρυγῶ. 2) Ἀφαιρῶ κρυφίως, ὑπεξαιρῶ χρήματα Λεξ. Δημητρ.: Ἡ ὑπερέτρια ταχτικά ἀφρολογᾷ ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς κυρᾶς. Συνών. ξαφρίζω.

ἀφρόλουστος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. λούζω.
Ὁ ὑπὸ ὑδάτων ἀφρωδῶν κατακλυζόμενος: Ἀφρόλουστη ἄμμουδιά. Ἀφρόλουστο ἀκρογᾶλι. Ἀφρόλουστα ἀκρωτήρια.

ἀφρομαγουλάτος ἐπίθ. ΓΣουρῇ Ρωμ. ἀριθμ. 192.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ μάγουλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὰ μάγουλα εἶναι σὰν ἀφρός: Ποίημ.

Ἡ Ἐρηνούλλα ἡ καλὴ κ' ἡ ἀφρομαγουλάτη.

ἀφρομανητὸ τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 27.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀφρομανῶ.

Ἀφροισμα: Κι ἂν μὲ τοῦ θυμοῦ σου τ' ἀφρομανητὰ μ' ἀρπάξῃς καὶ ἂν μὲ τῷ φιλειῶ σου τὰ πλανέματα μὲ τριγυρίζῃς, μὰ δὲ μὲ νικᾷς.

ἀφρομανῶ πολλαχ. ἀφρομανίζω ἀμάρτ. ἀφρομανίζου Σκῦρ. φρουμανίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τῆς καταλ. -μανῶ.

1) Ἀφροκοπῶ 2, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Φρ. Ἀφρομανάει ἀπὸ τὸ θυμὸν του—ἀπὸ τὸ κακὸν του πολλαχ. || Ποίημ.

Τὸ κῦμ' ἀναστρώθηκε, ἀφρομανάει, θεριεύει
ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 146

...Τὸ κῦμα βράζει

καὶ θολωμένο, ἀχόρταγο, ἀφρομανάει 'ς τὸν ἄμμο
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 2, 279. 2) Φυσῶ διὰ τῶν μυκτῆρων, φρυάττω Ἡπ. (Ζαγόρ.): Τὸν μπλάρ' φρουμανίζ'.

Πβ. ἀφρεάζω, ἀφρίζω, ἀφροβολῶ, ἀφροκοπῶ.

ἀφρομηλῆς ἡ, Πελοπν. (Ἀλωνίστ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κόρινθ. Μάν. Μαντίν.) ἀφρομ'λῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ μῆλῆς.

1) Μῆλῆς παράγουσα τὸ ἀφρόμηλο, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀφρόμηλο 2. 2) Εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν οἱ παῖδες ἔχοντες τὰς χεῖρας ὁ εἰς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἄλλου καὶ τὰς κεφαλὰς ἡνωμένας σχηματίζουν σύμπλεγμα ἐν εἵδει κώνου, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν ἀφρομηλῆς μὲ τὰ μῆλά της Ἀλωνίστ. Συνών. ἀφρομηλίτσα 1.

ἀφρομηλίτσα ἡ, Πελοπν. (Βυτίν. Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρομηλῆς.

1) Ἡ παιδιὰ ἀφρομηλῆς 2, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Βυτίν.)
2) Παιδιὰ καθ' ἣν τέσσαρες συνδέουν τὰς χεῖρας καὶ οἱ ἄλλοι πηδοῦν ἐπ' αὐτῶν, εἰς δὲ εἶναι φρουρός τῶν τεσσάρων Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

ἀφρόμηλο τό, Ζάκ. Κεφαλλ. Νάξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσιοχ. Κόρινθ. Τρίκκ.) Πόντ. (Ὁφ.) ἀφρόμαλε Τσακων.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ μῆλο.

1) Μῆλον ἀφρᾶτον καὶ εὐχυμον ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸν εἰρημένον καρπὸν Πόντ. (Ὁφ.) Συνών. ἀφρομηλῆς 1.

ἀφρομύζηθρο τό, Νάξ. ἀφρομούζηθρος ὁ, Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ μυζήθρα.

1) Ἡ ἐκλεκτὴ μυζήθρα πρὶν ἀλατισθῇ Νάξ. 2) Ὁ ἀφρός τῆς μυζήθρας ὁ κατὰ τὴν βράσιν παραγόμενος Χίος.

ἀφρομύτικος ἐπίθ. Κρήτ. ἀφρομύτικους Λήμν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ μύτι.

Ὁ ἔχων τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς λευκὸν ἐνθ' ἄν.: Πρόβατο ἀφρομύτικο Κρήτ.

ἀφρονεμένος ἐπίθ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Μετοχ. τοῦ μεταγν. ρ. ἀφρονεύομαι.

Ἀνόητος, ἀφρων, μωρός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος, ἔτι δὲ ἀφροναίρις, ἀφρονος, ἀφρος.

ἀφρόνερο τό, ΓΜαρκορ. Μικρὰ ταξιδ. 31.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ νερό κατ' ἀντίστροφον σύνθεσιν, περὶ ἧς ἰδ. ΝΑndriotis ἐν Glotta 27 (1938) 92 κέξ.

Ὁ ἀφρός τοῦ νεροῦ.

ἀφρονιά ἡ, Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφρονος.

Ἀφροσύνη, μωρία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογιά.

